

LOTJE VAN DER BIE

Flits

en het hanenhotel

Met illustraties van Roos Pulskens

Amsterdam 2022

Superslippers

Het regende hard in Merklen. Eindelijk! Flits kon niet wachten om zijn nieuwste uitvinding te maken en testen. De uitvinding was een oplossing voor een groot probleem.

Het zat zo. In de zomer liep Flits altijd op zijn slippers. Dat was niet altijd een feestje, zeker niet als het regende. Probeer dan maar eens naar de schuur te rennen. Of naar de haantjes in het weiland van de burens zonder in die eindige modder vast te blijven zitten. Probeer maar eens met een scherpe bocht om je skelter heen te rennen. Voordat je het weet, ben je uitgegleden en zit je onder de modder.

Flits had vanochtend toch een sprintje ingezet. Hij wilde de hanen voeren, skelteren, het kippenhok schoonmaken, zijn kluis met uitvindingen afstoffen en eigenlijk moest het allemaal tegelijken: hij had aangevoel op de fiets naar school moeten zitten. Hij was op zijn slippers naar buiten gerend en ja hoor, al meteen had een van zijn slippers zich in de modder vastgezogen en kwam hij stil te staan. Dit was het moment waarop zijn uitvinding was geboren.

Hier heb ik toch geen tijd voor? dacht Flits en hij trok hard om zijn slipper uit de modder te krijgen. De slipper knakte dubbel. Flits verloor zijn evenwicht en belandde voorover in de modder. Nu moet ik óók nog onder de douche...

Flits wreef de modder van zijn gezicht. Er zat een scheur-

tje in de zool. Precies op de plek van het scheurtje was zijn slipper losgekomen uit de modder.

Daar was het idee.

Zo ontstonden uitvindingen!

Daar, midden in de modder op die regenachtige dag, bedacht Flits de uitvinding die ervoor zou zorgen dat zijn slippers nooit meer vast kwamen te zitten in de modder. Het werden superslippers!

Op superslippers kon je blijven rennen. In de regen, na de regen, in moerassen zelfs. Superslippers waren superhandig. Ze hadden de voordelen van schoenen zónder je veters te hoeven strikken. Superslippers waren ideaal voor mensen zoals Flits die in een mum van tijd buiten wilden zijn. Voor mensen die altijd haast hadden maar geen zin om hun schoenen aan te trekken. En vooral voor mensen die niet wilden blijven vastzitten in de modder. Dat was al helemaal zonde van de tijd.

Flits was er klaar voor om zijn superslippers te maken. Hij pakte een mesje en ging aan tafel zitten. Hij legde zijn slipper op tafel met de onderkant van de zool naar boven. Naast het scheurtje dat er al zat, sneed hij nog een paar diepe groeven in de slipper. Helemaal van links naar rechts.

‘Dat ik dit niet eerder heb bedacht!’ Flits sprong een paar keer hoog in de lucht. Dat was nodig om zijn energie kwijt te raken. Van goede ideeën kreeg hij heel veel energie.

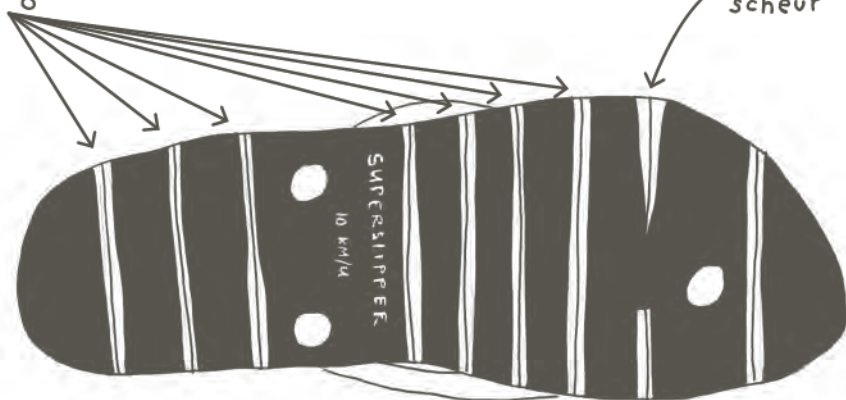
‘Ik zal jullie uitleggen hoe het werkt,’ zei hij alsof hij zijn uitvinding al aan Pap en Mam vertelde. ‘Het is heel simpel. Als er lucht bij de zool van de slippers kan, kunnen ze zich niet vastzuigen in de modder!’ Flits sprong weer een paar keer in de lucht.

Hij deed hetzelfde bij de andere slipper en zijn uitvinding was klaar. In zijn handen had hij twee superslippers.

DE SUPERSLIPPER

nieuwe groeven

bestaande
scheur

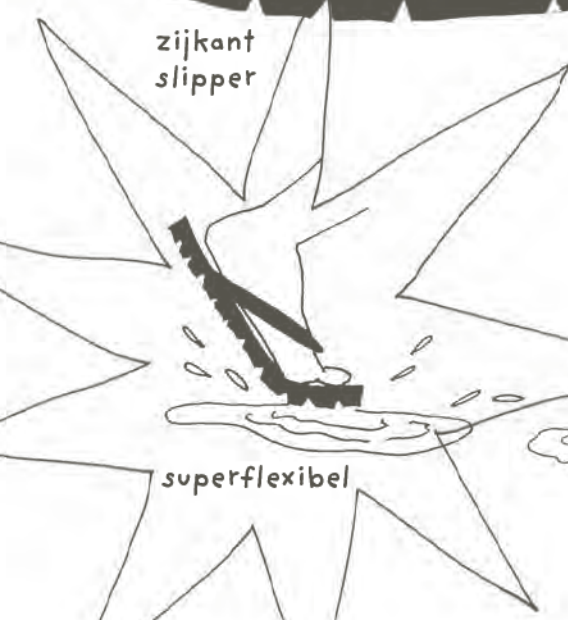
groeven over de hele lengte!

onderkant slipper

zijkant
slipper

haaiantanden

superflexibel

supersnel!

Aan de bovenkant zag je er niets van! Van de zijkant zag je de groeven. Het leken wel haaiantanden.

‘Nog een voordeel!’ sprong Flits op. ‘Met haaiantanden aan de zijkant heb je veel meer grip!’ Hij zag al voor zich hoe de haaiantanden zich zouden vastklemmen in een scherpe bocht. Met deze superslippers zou hij nooit meer uitglijden. Flits fantaseerde over grote hoeveelheden superslippers in de supermarkten en over berichten in de krant over zijn fantastische uitvinding.

‘Tijd voor de test!’ zei Flits opgewonden. Hij deed zijn superslippers aan en rende naar buiten, helemaal tot in het weiland van de bureu. Het rennen voelde geweldig. De superslippers vlogen over de modder heen. Hij kon er perfecte bochten mee rennen. De haaiantanden deden goed hun werk.

Wat zou de koning van mijn nieuwe uitvinding vinden? Ik moet hem nodig weer eens schrijven.

Flits rende door, van weiland naar weiland. Het was heerlijk in de regen. Na tien weilanden besloot Flits dat het tijd was om terug te gaan. Hij was helemaal vergeten dat school allang begonnen was...

's Middags stond Flits weer midden in het weiland van de buren op zijn superslippers. Het regende nog steeds. Om hem heen scharrelden haantjes. Dikke, dunne, lange, rode, gele, er was van alles wat. Flits stond daar niet zomaar in de regen. Hij was weetjes aan het verzamelen voor zijn spreekbeurt over hanen. Waar kon je dat beter doen dan tussen de hanen?

Flits liep zonder moeilijkheden door de modder naar het hek. Daar zaten Geert en Donald, twee kleine krielhaantjes die verliefd op elkaar waren, dicht tegen elkaar aan.

In de extra zak aan de zijkant van zijn broek krioelden wormen. Flits pakte een worm en hield hem voor de snavel van haantje Geert. Geert ging rechtop zitten, maakte zijn nek lang en pikte een stuk van de worm. Daarna kroop hij dicht tegen Donald aan. Donald at de rest van de worm op.

Er schoot Flits een weetje te binnen: hanen, zelfs de kleinste, houden van wormen.

De juf was het met hem eens geweest dat haantjes bijzondere huisdieren zijn en dat Flits daar heel veel over kon vertellen. Wie had er nou zeventien hanen?

Je raadt het al, Flits!

Flits en zijn ouders verzamelden hanen. Je denkt misschien: waarom doen ze dat? Het antwoord is simpel: omdat veel mensen juist géén hanen verzamelen. Ze doen ze altdie weg. Maar hanen zijn ook handig. Met hanen heb je nooit een weeser nodig.

Nog een weetje voor mijn spreekbeurt!

Eigenlijk zou je de haantjes van Flits geen huisdieren maar buurdieren moeten noemen. De boerderij van de buuren stond leeg en te koop, dus Mam was zo vroegeweest om ze daar te verzorgen. Zelf hadden ze ook een grote tuin. Toch waren er twee redenen waarom de haantjes daar niet konden zijn:

1. Ze hadden een verzameling hanen, maar ook een verzameling spuien. Er was in hun tuin geen hoekje meer vrij, al helemaal niet voor een hanenhok met zeventien hanen.
2. Bea, Boa, Bep en Babs, hun kippen van wie ze erg veel hielden, scharrelden al in hun eigen tuin. Zo veel hanen bij zo weinig kippen, dat zou hommeles worden.

Flits ging naast Donald en Geert op het hek zitten en keek het weiland in. Hij zag Ernst, een haan met grote veren, Bernhard, een witte haan met een zwarte staart en natuurlijk Hugo, de baas van alle hanen. Hugo rende met klapperende vleugels achter haantje Isaak aan, want Isaak had

een worm in z'n snavel. Wormen voor jezelf houden, dat moest je bij Hugo niet proberen. Hij hield de zestien andere haantjes heel goed in de gaten. Dat deden hanenbazen.

Nóg een weetje voor de spreekbeurt.

Flits had nu genoeg weetjes verzameld. Hij moest ze snel gaan opschraven. Hij wilde nog skelteren, het kippenhok schoonmaken, z'n uitvindingenkluis afstoffen... Er was nog steeds veel te doen!

Hij klom over het muurtje naar hun eigen tuin en rende tussen de bergen spuilen en door die Pap verzameld had. Het waren verloren spuilen, van schepen of van mensen. Ze waren aangespoeld langs de rivier die dwars door Merken liep. Versleten koelers, verloren roeispanten, roestige gieters, dode wortels van bomen. Je zou denken: wat moet je ermee? Nou, dat wist Pap wel. In al die oude spuilen zag hij iets nieuws, iets anders. Toen Flits de deksel van de theepot eens kapot had laten vallen, had Pap de theepot omgekeerd en blije gezegd: 'Flits, je houdt toch van olifanten?' Met bierdopjes hadden ze hem ogen gegeven en met een rond geknipt servetje een sjiek dekje op z'n rug. En warempel, Flits zag het ook: de theepot was een olifant geworden. Zo ging het altijd: pas als het af was zag je wat Pap bedoelde. Pap was, zoals je dat noemt, een kunstenaar. Zijn kunstwerken waren altijd heel groot. Zo groot dat het wel eens lastig was om ze te verplaatsen. Dat hoefde gelukkig ook niet, want hij verkocht zijn kunstwerken niet. Ze bleven in de tuin of in de schuur.

Midden in de tuin, Flits wist ook niet waarom, stond een rode kast met schroeven, spijkers en boutjes. Flits voelde in z'n broekzakken. Had hij nog ergens iets gevonden? Alles wat hij tegenkwam bewaarde Flits in z'n broek met extra zakken aan de zijkant. Paperclips, een snoeppapertje, bierdopjes, wormen... Hij had zelfs een keer op een

feestje een overgebleven kaassou é in z n broekzak gestopt. Het leuke aan spu etjes verzamelen is dat je van tevoren nooit weet welke nieuwe bestemming je eraan zult gaan geven. Of wanneer je dat zult doen. Je moet a een niet vergeten je za en leeg te halen als je broek in de was gaat. Dat overleven kaassou és niet.

De wormen die nog in z n zak zaten, legde Flits op de grond voor de kippen. De schroes die in z n zak zaten, stopte h in de juiste lade van de rode kast. Z n za en waren leeg.

In de keuken deed Flits z n superslippers uit.

Tring!

De voordeurbel.

Wie zou dat z n?

Flits rende naar de voordeur en deed de deur open. H was z n hanenspreekbeurt totaal vergeten. Voor hem stond een heel chique postbode die vriendel k door z n knieën zakte om hem te begroeten. De postbode had een blauw pak aan met gouden biesjes en manchetknopen. Uit een donkere handtas haalde h een grote, wi e envelop waarop met gouden letters iets geschreven stond. De postbode maakte een buiging terw l h Flits met spierwi e handschoentjes de envelop aanreikte. Flits werd er stil van. Zo'n ne e postbode had h nog nooit gezien.

Wat zou dit z n? dacht Flits. Een brief van de koning?